Сінельнік Анна

sinelnik140714@gmail.com

РАНА

- Анька, якщо будеш так ліпить, мішати червону і білу глину - це буде як гівно по стінці розмазати...

Найвлучніша фраза мого викладача скульптури. Глина - матеріал непростий. Вона не любить зайвих рухів, забагато чи замало води, коли її рубають чи змішують з іншою по властивостям. Її можна дістати будь-де, але не під час війни. Родовище шамотної глини було в Слов'янську. Вона вважається дуже дорогою, через свою міцність після випалу, адже вона складається наче з крихіток мармуру, якщо доторкнутися до неї.

Для більшості людей гончарство - це щось тепле і дуже приємне, але наші заняття були в холодному підвалі. Ми вчилися на простій білій чи червоній глині, що лежала в ванній під целофаном. Мили руки в жерстяному відрі, ліпили часто рельєфи на скриплячих важких станках-триногах.

Святослав Іванович завжди казав, що ти маєш робити те, що любиш і любити те, що робиш. Але йому щось завадило.

Минало моє чотирнадцяте літо, коли росія вдерлася до нас в Україну. Тоді я вчилася в художній школі, мої батьки слухали новини, мене окутувала нова реальність. Я споживала цю інформацію, вона переповнювала мене. Готуюся до іспиту - "Терористи так званої ЛНР та ДНР...", переписуюся з хлопцем, що мені подобається - "Нові втрати в зоні АТО...", включаю нову пісню Раммштайн - "Зафіксовані нові жертви на Сході..."

Мені дуже сильно не подобалося все, що транслювали по телевізору, воно мене ранило. Але ніхто мені не давав ради, навколо казали тільки "забєй". А рана існувала й відкрита досі. Через ті слова, я витіснила зі своєї голови всі збройні конфлікти, політичні зради, теракти, телевізійні сюжети з реальними людьми, які вбивають інших людей. Тому зараз я вже того і не пам'ятаю, хоч це було не так давно.

Але я пам'ятаю той період, коли мій викладач скульптури пішов на фронт. Його дружина в той час виховувала двох синів і була моїм класним керівником. Десь через півроку він отримав увал і приїхав до нас. Сказав, що був на навчаннях і в цілому все добре, що через півроку повернеться в школу. Він стримав своє слово.

Колись ми йшли парком, жартували, сміялися з ним, я побачила, що в нього немає бокового зуба. Він так за 2 роки його і не вставив, самі розумієте - кормилець сім'ї. З усмішкою казав, що він тут як на курорті після Щастя.

Він допомагав хорошим людям усе своє життя. І до нього можна було прийти пожалітися на злу викладачку, або випити чаю. З часом він став заслуженим художником України. Його кераміка поєднувала глину, скло, тканину та метал. У своїх скульптурах він оспівував красу жінок і жартував над реаліями нашого суспільства - закордоном то ексклюзив. Він розмовляв суржиком та інколи переживав, що заїкається, коли вчив дітей працювати з глиною.

24 лютого 22-го року він не чекаючи нічого пішов до воєнкомату вдруге, його відправили в Гуляйполе. "Я обов'язково повернусь!" Це те, що він сказав всім наостанок. Приблизно на 53 день війни я побачила пост в фейсбуці, що Слави більше немає. Що ти відчуваєш, коли втрачаєш близьку людину? Що в тобі прокидається, коли згадуєш, що у свої 14-15 років уже щось відчувала до цієї людини? Що коли твою рідну душу так безжалісно нищать? Коли знищують твою культуру, твою творчість? Коли вбивають людину, яка ростила двох синів, отримувала мінімалку, але творила як Бог? Що ти можеш сказати, коли телефонує його дружина і каже: "У мене земля йде з-під ніг. Я не знаю як далі жити. Він казав "я обов'язково повернусь"? Що в тебе всередині, коли більше не почуєш від цієї людини "Живий"?

Чомусь я це постійно прокручую в голові і уявляю його останні слова, останній його погляд, останню його думку. А колись ми просто сиділи у його майстерні в художній школі, пам'ятаю його колючий світер, небритість, великі блакитні очі, широку посмішку, запах табаку та борщу, його хрипливість у голосі.

Гаряча точка, артобстріл, невідомо скільки людей, невідомо які обставини. Мої думки лише зводилися до того, що він би заборонив плакати, ще би й посміявся з нас. Але я цього не хочу. Бо тепер я буду пам'ятати абсолютно все. Це та сама рана, яка невідомо чи загоїться взагалі.